

Arhivska građa za naselja u Srbiji za vlade Kneza Miloša. Beograd, 1926 (»Srpski etnografski zbornik«, knj. XXXVII).

Naš narodni život, I i II, Beograd, 1930.

Naš narodni život, III i IV, Beograd, 1931.

Naš narodni život, V i VI, Beograd, 1923.

III. *Uređivački rad.* — Karadžić, list za srpski narodni život, običaje i predanje (1899, 1900, 1901 i 1903).

Srpski etnografski zbornik, knj. IX, 1907 (Srpske narodne igre, knj. I).

Srpski etnografski zbornik, knj. XIV, 1909 (Običaji naroda srpskoga, knj. II).

Srpski etnografski zbornik, knj. XIX, 1914 (Običaji naroda srpskoga, knj. III).

Naši novi gradovi na jugu od K. N. Kostića, Beograd, 1923.

Srpski etnografski zbornik, knj. XXXII, 1925 (Život i običaji narodni, knj. XIV), u društvu sa dr. V. Čajkanovićem.

Građa za istoriju srpske trgovine i industrije od K. N. Kostića (»Spomenik Srpske kr. akademije« LXVI. Beograd 1926).

O narodnom pevanju u Gackom od L. Grdića Bjelokosića (»Glasnik Etnografskog muzeja« u Beogradu, knj. I. 1926).

Srpski etnografski zbornik, knj. XL, 1927 (Život i običaji narodni, knj. XVI).

Svojim obilnim i solidnim, naročito savjesnim i uspješnim radom dr. Đorđević je veoma unaprijedio i na zahvalnost zadužio našu etnografsku i etnološku nauku. Zato predlažem, da Jugoslavenska akademija, u znak priznanja, dra. Tihomira R. Đorđevića izabere članom dopisnikom u historičko-filološkiom razredu.

U Zagrebu, 15. februara 1931.

Dr. Dragutin Boranić

Dr. Rajko Nahtigal.

Rodio se 14. aprila 1877. u Novom mestu u bivšoj Kranjskoj, gdje mu je otac bio gimn. profesor. Osnovnu školu i prva dva razreda gimnazije pohađao je u svom rodnom gradu, a onda je (iza očeve smrti) prešao u gimnaziju ljubljansku, gdje je načinio i maturu. Nato se upisao u filozofski fakultet bečkoga univerziteta, gdje je najprije slušao klasičku filologiju, ali se naskoro dao na slavensku filologiju i poredbenu lingvistiku. G. 1901. promoviran

je za doktora filozofije. Međutim je bio već otputovao u Rusiju, kamo ga je austrijsko ministarstvo prosvjete bilo poslalo na dvogodišnji boravak sa stipendijom, da bi nakon povratka u različnim bečkim državnim zavodima preuzeo poučavanje ruskoga jezika mjesto profesora M. Murka, koji je otišao na gradački univerzitet. Više od jedne godine ostao je u Moskvi družeći se s glasovitim ruskim učenjacima svoje struke. Sudjelovao je u slavenskoj komisiji imp. moskovskoga arheolog. obščestva, gdje je i predavao „о слѣдахъ древнеславянскаго паримейника въ хорватско-глаголической литературѣ“ (Древности, труды слав. комисіи III, 175—221). Nazočan je bio i kod osnivanja moskovske dijalektološke komisije. Osim toga je izučavao stare rukopise u moskovskim bibliotekama. Iz Moskve je otišao na nekoliko mjeseci u Petrograd, gdje se opet družio s ruskim učenjacima (Šahmatovom, Lamanskim i dr.) i radio u bibliotekama. U ljetno doba odlazio je i u provinciju, da bi upoznao prosti narod i njegov govor.

Povrativši se iz Rusije preuzeo je službu, poradi koje je i bio poslan onamo, u državnom javnom učilištu orijentalnih jezika, u eksportnoj akademiji, u seminaru za istoriju istočne Evrope i u seminaru za slavensku filologiju. G. 1913. nagrađen je od ministarstva prosvjete titulom profesora. U to vrijeme zanimao se poglavito akcenatskim pitanjima i napisao opširniju studiju o pomijeranju akcenata kod ruske tvorbe oblikâ i riječi, koja se štampala u Heidelbergu (od g. 1913. do — poradi rata — g. 1922.) G. 1913. bude imenovan izvanrednim profesorom slavenske filologije s osobitim obzirom na slovenski jezik i literaturu, a upućen je, da predaje i o srpsko-hrvatskom jeziku i literaturi. U proljeću g. 1917. zamolila ga je arbanaska literarna komisija u Skadru kao i neke druge albanologe, da dođe u Albaniju i da prema ličnom poznavanju srednjo-arbanaskoga narječja izradi za komisiju odgovore na neka albanološka pitanja. Referat o tome štampan je na njemačkom jeziku (Graz 1917). S arbanaskim jezikom i albanologijom upoznao se još kao univerzitetski slušalac u Beču te je sarađivao i kod Pekmezijeve gramatike arbanaskoga jezika (Wien 1908) i kod drugih albanoloških publikacija. G. 1917. imenovan je iza odlaska profesora M. Murka u Leipzig redovnim profesorom slavenske filologije u gradačkom univerzitetu. U to doba osnovao je s prof. Kaspretom Časopis za slovenski jezik, književnost in zgodovino (g. 1918). U isto vrijeme bavi se i raspravljanjem aktuelnih poli-

tičkih pitanja (o jedinstvu južnoslavenskih plemena u novinama Tagespost, Graz 1918. Nr. 286, i o južnoslavensko-italijanskom spornom pitanju u svijetlu nekih znanstvenih podataka, Ljubljana 1919).

G. 1919. bude imenovan redovnim profesorom novoga univerziteta u Ljubljani za opću slavensku filologiju s jezikom staroslovenskim. Mnogo je vremena i truda trebalo uložiti u osnutak i organizaciju novih institucija. Bio je prvi dekan filozofskoga fakulteta, poslije i rektor univerziteta, osnovao je i uredio seminar za slavensku filologiju s velikom bibliotekom; osim toga je predsjednik povjerenstva za ispitivanje kandidata srednjoškolskoga učiteljstva; on je potaknuo osnutak Znanstvenoga društva za humanističke vede, kojemu je od početka predsjednik. Za sve te zasluge odlikovan je ordenom Sv. Save 1. stepena.

Publikacije dra. Rajka Nahtigala:

1. L. K. Goetz, Geschichte der Slavenapostel Konstantinus (Kyrillus) und Methodius. Gotha 1897. (Archiv f. slav. Philologie 1898, XX, 124—140, ocjena).
2. Prance Prešeren. 1800—1900. (Prešernov Album. Ljublj. Zvon 1900, XX, 720—723).
3. Ein Beitrag zu den Forschungen über die sogenannte „Бесѣда трехъ святителѣй“ (Archiv f. slav. Philologie 1901—1902, XXIII, 1—95, XXIV, 321—408).
4. Нѣсколько замѣтокъ о слѣдахъ древне-славянскаго паримейника въ хорватско-глаголической литературѣ (Древности. Труды слав. комисіи Имп. москов. общества 1902, III 175—221; pos. ot. Москва 1 47).
5. Zusätze und Berichtigungen zu »Ein Beitrag zu den Forschungen über die sogen. Бесѣда трехъ святителѣй“ (Archiv f. slav. Philologie 1904, XXVI, 472—77).
6. »Dr. Asbóth, Kurze russische Grammatik. Dritte Auflage. Leipzig 1905.« (Österr. Zeitschrift für das kaufmänn. Unterrichtswesen 1905, I, 158—159, ocjena).
7. »Dr. Pekmezi, Grammatik der albanischen Sprache (Laut- und Formenlehre). Wien 1908, IV, 294« (sudjelovao).
8. Ichirkoff, Etude ethnographique sur les Slaves de Macédoine. Paris 1809 (Anthropos 1909, 830—832, ocjena).
9. »A. Leskien, Grammatik der altbulgarischen (altkirchenslavischen) Sprache. Heidelberg 1909.« — »A. Leskien, Handbuch

- der altbulgarischen (altkirchenslavischen) Sprache. Fünfte Auflage, Weimar 1910. (Ljublj. Zvon 1911, XXXI, 611—614 i 668—670, ocjena).
10. Freisingensia. Doneski k razlagi jezika brižinskih spomenikov. I. V uzmazi — v uzmazue (Časopis za zgod. in narodop. 1915, XII, 1—12). — II. Zastopniki prv. slovan. nosnih samoglasnikov v brižinskih spomenikih (ib. str. 77—122). — Dodatek k Freisingensia II. (ib. str. 150—156).
 11. Doberdo — Doberdob. Imenoslovno - dijalektološka studija (Carniola 1917, VIII, 163—191).
 12. Die Bildung der Possessivpronomina im Albanischen und ihre bisherige Auffassung (Posta e Shqypnies. Shkodra 1917, 62 Jahrg., Nr. 206).
 13. Die Frage einer einheitlichen albanischen Schriftsprache. Graz 1917, VI, 29.
 14. Oznanilo »Časopisa za slovenski jezik, književ. in zgod.« Ljubljana 1917, VIII.
 15. Menschewiki und Bolschewiki (Tagespost, Graz 1917, Nr. 206).
 16. Alpendeutsche und Slovenen (Tagespost, Graz 1918, Nr. 286).
 17. Važnost latinskega dela brižinskega kodeksa in njegovih pripiskov za vprašanje o postanku in domovini slovenskih odlomkov. — Freisingensia III. (Časopis za sloven. jez., književn. in zgod. 1918, I, 1—63).
 18. Vatroslav Jagić 1838—1918. (Ljublj. Zvon. 1918., XXXVIII, 724—736).
 19. Južnoslovansko-italijansko sporno vprašanje v luči nekih znanstvenih podatkov. Ljubljana 1919, 19. (U franc. prijevodu: Le point de controverse yougoslave-italien sous le jour de quelques données scientifiques. Lioubliana 1919, 12).
 20. Koren vend- — vond-. (Časopis za sloven. jez., knjiž. in zgod. 1920, II, 123—126).
 21. Oblike po osnovah na -и v starocerkvenoslovanskih spomenikih (Zbornik filoloških i lingvističkih studija A. Beliću. Beograd 1921, 87—96).
 22. Matija Murko. O priliki šestdesetletnice njegovega rojstva (Ljubljanski Zvon 1921, XLI, 416—424 i 477—484).
 23. »Meyer K. H., Slavische und indogermanische Intonation. Heidelberg 1920.« (Јужнословенски Филолог 1921, II, 158—168, ocjena).

24. Instrumental sing. fem. oio — oo — o. Donesek h karakteristiki in klasifikaciji slovanskih jezikov (Časopis za sloven. jez., knjiž. in zgod. 1921—1922, III, 1—23). — Dodatek k razpravi (ib. 71—72).
25. Prisuha — prešuštvo (ib. 63—70).
26. Akzentbewegung in der russischen Formen- und Wortbildung. I. Substantiva auf Konsonanten. Heidelberg 1922, VIII, 300 (Slavica VII).
27. Doneski k vprašanju o postanku glagolice 1—5. (Razprave znanstv. društva za humanist. vede 1923, I, 135—178).
28. O elbasanskom pismu in pesmenstvu na njem (Архив за арбан. старину, језик и етнологију. Београд 1923, I, 160—195).
29. † Vatroslav Jagić (Ljublj. Zvon 1923, XLIII, 465—475).
30. Vpliv ruske revolucije na ruski jezik. (Jutranje novosti. Ljubljana 1923, št. 233 in 239).
31. Programatične in dr. opazke h Kosovi razpravi o freisinških spomenikih. Dodatek k moji razpravi »Freisingensia III.« — Freisingensia IV. (Časopis za sloven. jez., knjiž. in zgod. 1924, IV, 171—184).
32. Luk. XV, 11—32. v prevodu bratov Anastasija in Spyridiona Tsellio (Tsel'o) iz Argyrokastra. Iz Kopitarjeve zapuščine (Архив за арб. стар., јез. и етнолог. 1924, II, 89—106).
33. Starocrkvenoslovanski evhologij (Razprave Znanstv. društva za hum. vede 1925, II, 221—288). Dodana je tablica glagolskih znakov.
34. Franc Miklošič. Slavnostni govor o priliki odkritja spomenika v Ljutomeru dne 8. avgusta 1926. (Ljublj. Zvon 1926, XLVI, 561—572).
35. Seminar za slovensko filologijo (Zgodovina slovenske univerze v Ljubljani do 1929. Ljubljana 1929. str. 338—353).

Znanstveni rad Nahtigalov, koji je ovdje izbrojen, pokazuje ga kao nada sve ozbiljna i solidna naučenjaka, koji je nauci svoje struke već dosad mnogo privrijedio, a očekivati valja, da će još mnogo privrijediti. Da mu i naša Akademija iskaže priznanje za zasluge njegove, a i da ga potakne, da bi i njezine publikacije ukrašivao svojim prinosima, predlažem, da se izabere za člana dopisnika historičko-filologičkog razreda.

U Zagrebu, 15. marta 1931.

Dr. August Musić